

Thajsko a Kambodža v roce 2008 (2551 místního letopočtu)

8.1. v úterý jsme z Prahy odletěli malým érem s vrtulemi do Vídně, odkud jsme měli velkým pokračovat do Bangkoku. Již při přestupu jsme z informačních tabulí zjistili, že tomu tak nebude. A nebylo, naše letadlo Boeing 777 mělo technický problém a bylo nám oznámeno, že budeme pokračovat, až se opraví, a to v 7 hod. ráno příští den. Po delším čekání nás odvezli busy někam na okraj Vídně do hotelu, kde jsme se měli trochu prospat.

9.1. ve středu nás už ve 4 hodiny ráno vzbudili a v 5 hodin vezli zpět na letiště. V 7 hodin už jsme seděli v letadle a to ne a ne se odlepit. Možná pomalu schnul epoxid, kterým ho dávali dohromady. Odlepili jsme se s hodinovým zpožděním, s tím, že se do hotelu Royal v BGK, který jsme měli zaplacený přes Internet, dostaneme hodně pozdě. Letadlo dosedlo krátce po 23 hodině a před 1 hod. jsme taxíkem (900 BTH) byli v hotelu.

1 BTH = 0,65 Kč - báth

10.1. ve čtvrtek jsme se po snídani vydali do bahna velkoměsta. Šli jsme k přístavišti lodí Express, kde jsme si za 15 BTH koupili lístek a lodí jako tramvaj jsme dojeli k zastávce, která je nejbližší Čínskému městu. Zapadli jsme do uliček, kde se prodávaly barevné blbosti (mašličky, dámy se praly o nějakou mísu s Mickey Mousem, sušené krevetky různé kvality a velikosti, sušené houby a další pochutiny). Na ulici prodávali ovoce, zeleninu a spoustu jídla. Prošli jsme až k Zlatému Buddhovi a od něj je to již jen kousek na nádraží, kde jsme si vzali jízdní řád, až někdy pojedeme do Hat Yai. Odtud jsme šli po hlavní třídě Rama IV (jen Angličan a vzteklý pes chodí v tom poledním horku) asi 3 km do parku Lumpini. Cestou jsme šli kolem Pasteurova ústavu s hadí farmou, kde 2krát denně odebírají hadům jed a veřejnost se může podívat a obrovského areálu Thajského Červeného kříže. Park Lumpini je sportoviště pro mladé i starší s velkým bazénem, tenisovými kurty, cyklostezkami atd. a hlavně žrádelními stánky, neboť v sobotu a v neděli sem Thajci chodí relaxovat. Teď tam nebyl nikdo. Zpátky jsme si vzali taxi a za 60 BTH nás odvezl k centrálnímu přístavišti Taksin – Saphan a za 15 BTH jsme se odvezli na zastávku, kde to máme nejbližší k hotelu Royal (nedaleko Královského paláce a Watu Pho). Loni letěla žlutá barva na tričkách na podporu krále, letos už neletí, teď všechny Thajky chodí v černém, protože umřela sestra krále Ramy IX., zřejmě velmi oblíbená. Večeře v jedné z hospůdek v okolí Khao Sanu – kachna pálivá na ananasu a zelenině a kuře s kešu oříšky a pak, protože jsme ještě nedospalí, bydlet, ráno nás čeká další tura po BGK.

11.1. v pátek jsme snídani odbyli, cestou jsme zakoupili v cestovce 2 místa v minibusu na sobotu do Pattaye a šli pěšky 2 stanice lodí proti proudu řeky po hlavní ulici, kde bylo spousta krámků, pak ulicí podél řeky a šli zase po proudu. Zastavili jsme se v pěštěném odpočinkovém parku s výhledem na řeku Chao Praya. Po ulici Athit jsme došli k universitnímu komplexu, chtěli jsme otočit, ale stánkaři nám řekli, že můžeme projít. Byla to universita ekonomická, naši študáci by měli co závidět. Park, sportoviště, jídelna, prodejna knih, koleje, vše v jednom místě. Nedaleko Národní divadlo, Národní museum a stanice metra. Všichni byli ale dost uniformní. To vše je na ostrově Ratanakosin (ostrov to není, ale kdysi byly okolo 2 říční kanály). Dál jsme šli po ulici, na které jsou stolky pouličních prodavačů amuletů, různých buddhistických a hinduistických božstev, dál blešák všeho možného i nemožného. Došli jsme až

k chrámu Wat Pho, což je nejstarší chrám v BGK, proslavený nejstarší školou thajských masáží. V přístavišti jsme si koupili lístek za 3,50 BTH a nechali se převést na druhý břeh. Chtěli jsme vidět wat Arun (ranních červánků) – pojmenovaný po indickém bohu úsvitu, jehož věže jsou postaveny v khméřském slohu pokryté omítkou a posázené rozdrčeným čínským porcelánem. Vysoká věž byla po schodech přístupná a byl z ní pěkný pohled na řeku a Královský palác. Část areálu watu je právě restaurována. Vrátili jsme se zpět ulicí kolem Královského paláce, který byl obležen a ulice ucpaná busy. Z brány paláce vycházelo spousta černě oděných Thajek, na ulici se prodávaly plakáty, foto z dětství královny sestry i dalšího života. Když zemře někdo z královské rodiny, v tomto př. všemi oblíbená sestra krále, 100 dní se drží smutek, lidé z celého Thajska se sjíždí do BGK do Královského paláce poklonit se mrtvé, která je balzamována na tuto dobu a po 100 dnech je pohřben žehem (dříve veřejně na Královském poli). Na Královském poli, kde bývá králem zahajována 1. orba – pěstování rýže, byla spousta obrovských stanů, ozdobených černobílým flórem, kde se pro návštěvníky z celého Thajska za levný peníz prodávalo jídlo (ale kde měli WC jsme neviděli). Pak do hotelu, ale protože se praly české potvůrky s thajskými, tak jsem raději nešla na večeři a zůstala v blízkosti koupelny.

12.1. v sobotu už se potvůrky pobratřily, byla snídaně, pobalili jsme a v 11 hod. opustili pokoj a šli k cestovce, kde nám řekli, že jedeme už ve 12 hodin. Krátce po 12 hodině přijel minibus a odjeli jsme po mimoúrovňové dálnici postavené na betonových pilířích, protože BGK je prakticky postaven na vodě (1 – 2 m nad hladinou moře). Do Pattaye jsme dojeli před 3 hod., ubytovali se v hotelu Romeo Palace, zaplaceném přes internet, šli se vykoupat do bazénu a pak do českothajské cestovní kanceláře objednat výlet na ostrov Chang a do Kambodži, kde jsme si měli prodloužit i vízum. Pak ještě na večeři na skvělou pad-thai (nudle s kuřecím, oříšky, vejcem a klíčky) a kuře s kokosovým mlékem. Pak na pokoj a vymýšlet další postup cesty, protože na Pattayi musíme zůstat ještě dalších 5 dní.

13.1. v neděli jsme se po snídani šli přeptat do recepce na další možnost ubytování, ale byli plní, tak místo k moři jsme šli hledat bydlení. Teploměr ukazoval 36 °C. Pokoj jsme našli v nedalekém mansionu za 600 BTH na noc. Zbytek dne jsme už věnovali radovánkám jako koupání, opalování a povalování.

14.1. v pondělí po snídani odešli na celý den k moři, provozovali obvyklou činnost, navíc byla jen masáž, pak ještě k hotelovému bazénu, a pro vyprané svršky a do cestovní kanceláře, která sídlí u kruhového objezdu u delfínů v patře na Bazaru, poptat se jestli se zadařilo obstarat naše výlety. Zadařilo, příští den si ještě dojdeme pro papíry. Sjeli jsme pickapem do centra Pattaye, trochu se podívat, jak se svět baví. Baví se, ruských občanů je zde přehršle, všude plno nápisů v ruštině. Pattaya je nechvalně známá tím, že sem jezdí postarší pánové z Evropy i Ameriky a najímají si zde třeba na týden thajskou prostitutku (vůbec ne za drahý peníz) a žijí spolu. Ona mu pomáhá s nakupováním, objednáva jídlo, dělá masáže. On jí za to ještě navíc živí, kupuje dárky jí, nebo i její rodině. Někdy se stane, že uklouzne a nechá jí tu robě a vrací se k nim. Takže je např. vidět belhající dědek, jak se vede s pěknou osmnáctkou nebo rodinka - běloch, Thajka a mišeneček. Tak jsme se zase sebrali a ujížděli do našich míst, do hospůdky na kuře na kešu oříškách a padthaj s krevetkami. Jdeme pobalit, zítra se stěhujeme.

15.1. v úterý jsme šli zalehnout k bazénu. Hotel Romeo má německého majitele, tudíž je plný Němců, většinou starších týpků, buď s manželkami nebo thajskými přítelkyněmi, které mají tak na týden najaté (déle by to ti dědci stejně nevydrželi). Do 12 hod. jsme opustili hotel a přešli asi 200 m přes ulici k mansionu KIM HUNT, kde jsme dostali pokoj s klimatizací i fénem, lednicí, TV a balkonem. Pak jsem odešli k moři a flákali jsme se tam pro zbytek odpoledne. K večeru pro papíry do cestovky, v naší ulici jsme si v půjčovně zamluvili na 3 dny Hondu jazz, protože už nás to na pláži nebaví, pak večere v naší ulici „u tlustejch“ – kuře na penangský způsob a kuře ostré na zelenině.

16.1. ve středu jsme posnídali z vlastních zdrojů a šli pro auto – bylo – modrá honda jazz (1300 BTH na den). Nasedli a odjeli jsme ven z Pattay. Cestou jsme se zastavili na trhu všeho – hadry, boty, štěňata, papoušci, rybičky a hlavně sazenice orchidejí již kvetoucích – když vezmeš 3, jsou za 100 BTH (1BTH=0,65 Kč). Koupili jsme nějakou d'obku na špejli a jeli směr Rayong, což je hlavní město stejnojmenné provincie v Thajském zálivu asi 200 km od BGK na východ. Celý jsme ho objeli, zajeli k čedí-pagodě, která je na ostrůvku mezi rameny řeky Rayong. Rostly zde mangrovníky, stromy, které mohou žít jak v slané, tak i sladké vodě s dlouhými kořeny. Pak do přístavu se spoustou barevných rybářských bárek na řece, která ústila do moře a na opačnou stranu řeky k mořskému pobřeží, kde je spousta malých bílých plážíček, leč turistu nevidět. V sobotu a neděli se pobřeží zaplní Thajci, kteří zde na lehátkách pod deštníky jí a jí a jí a pijí. Koupou se jen oblečené děti. V Rayongu ač asi 60 km od Pattay bílého turistu neuvidíš a s angličtinou nepochodíš. Po návratu zase večere „ u tlustých“ – smažené nudle s kuřecím na zelenině a padthai. Pak ještě internet a bydlet.

17.1. ve čtvrtek bylo ráno pošmurno, obloha zatažená, tak akorát na výlet a opět jedeme směr Rayong a pokud se povede, tak národní park. Jeli jsme kolem spousty úhledných stejných domků, tu s bleděmodrými, tu červenými střechami – panelák na ležato. Kdyby nebyly v houfu, byly by fajn. V každé zahrádce palma. Zdály se ale neobydlené. Přeskákali jsme Rayong, zastavili se na obrovském trhu všeho, koupili pití, d'obky na špejli a ovoce. Pak zase směr Klaeng, kolem vyzdobených pozlacených klášterů, plantáží ovocných stromů (mango, papaya), ananasů a plantáží gumovníků. Pošmurno zmizelo, slunce zase svítí. U benzinové pumpy jsme se zastavili na pití i polévka tom yam byla. Projeli jsme Klaeng a odbočili na silnici vedoucí k horám a národnímu parku KHAO CHAMAO s nejvyšší horou 1028 m nad mořem. Dobrá asfaltka se stoupající tendencí. Přijeli jsme k NP, vyinkasovali od nás 200 BTH na osobu a 30 za auto, zajeli na parkoviště a vydali se proti proudu potoka k vodopádům. Vody tam moc nebylo, takže to moc neteklo. Byly tam nádherné stromy, široké, ani 5 lidí by je neobjalo, ohromné do výšky. V parku jsou vápencová pohoří, jeskyně, husté pralesy a vodopády. Prý se zde vyskytují tygři, divocí sloni a medvědi. Nemůžeme potvrdit, nepotkali jsme je. Jen pár nádherných motýlů přeletělo před nosem. Něco jsme prošli, ale protože cesta byla daleká, skákali jsme po balvanech zpět. A zpátky do Pattaye. V mansionu jsme si zaplatili pokoj ještě na další 4 dny (při výletu na ostrov Chang zde necháme část bágů) a vrátíme se sem na 1 noc před odjezdem do Kambodže. Večere „u tlustých“, tam je obězní i 3letá holčička a taťka je pořád namazanej, že mu nedovolili kasírovat. Jen chvíli se projít, cítím se již 2. den rýmově, tak léčit.

18.1. v pátek jsme vyjeli zase směr Rayong, ale po 20 km sjeli z hlavní na pobřežní cestu k moři. Klidné pobřeží, bez hotelů, jen rybářský přístav, hospůdky a stolečky a

rohože na pláži pod palmami, připravené pro páteční odpoledne a víkendový relax nekoupajících se, jen živících se hlavně dary moře, Thajců. Popojeli jsme po pobřeží, zastavili, pokoukali, popili, silnice nás zase zavedla na hlavní. Pak jsme sjeli na Jomtien, známou to pláž s novými luxusními hotely, obleženou turisty v lehátkách, soustředěné vždy kolem stánku s pitím a masážními lehátky. Kolem roznášejí Thajci různé dobrůtky jako smažené krevetky, rybky, vdolky, naporcované a oloupané ovoce, pečená vejce na dřevěném uhlí, nanuky, ale i plavky, trička, baterky, hodinky atd. Nejhorší jsou ale příslušnice horského kmene Agha (původem z Tibetu), které opustily svoji vesnici a na plážích a večer na ulicích prodávají své věčné žabky, na které drnkají, dřevo o dřevo a čelenky z korálků a peří. Takže jsme i nějakou dobu pobýli, koupání ale svízelné – vítr a vlny. A pak jsme vozítkem odjeli k našemu penzionu a vrátili ho. Šli jsme ještě najít společnost Budget, u kterých jsme si zamluvili Hondu jazz od 31.1. na 25 dní k převzetí až dole na jihu v Hat Yay. Po tak vydařeném dnu jsme si zasloužili dobrou večeři. Šli jsme na roh naší ulice, kde byla stále plná hospůdka „u party holek“, dostali jsme kopu dobrého jídla. Večer byl ohňostroj, asi proto, že bude sobota.

19.1. v sobotu jsme šli pro změnu na pláž, kde byla dobrá, přímo zničující masáž. Večeře „Učeského jídelníčku“ na hlavní ulici, je to tam velice levné a dobré. Pak ještě balení báglu, který si vezmeme na Koh Chang. Vedle nás má pokoj thajská holčička, která, když my přicházíme z pláže, valí do práce a vrací se s ranním kuropěním a po namáhavé práci celý den tráví v posteli obložená plyšovými medvídky a má otevřené dveře na chodbu – no, nekoukni tam.

20.1. v neděli po půl 8 pro nás přijel minibus, z Pattaye jsme odjížděli 4, pak se naplnil. Vedle mně seděla holčička, ze které se vyklubala pěkná Vietnamka z Hočiminova města, která byla za svým přítelem na Pattay a vracela se zpět. Docela jsme pokecaly, z angličtiny uměla jen pár slov, takže rukama, nohama, obličejem. Měla vlasy pod pás a nadávala mi, že si koušu nehty. Vezli jsme ji do Tratu na busové nádraží. My jsme přijeli k rozřaďovací CK, dostali i zpáteční lístky na loď a minibus do Pattay. Přesedli jsme na otevřený valník, kterým nás odvezli do přístavu. Nasedli jsme na loď a ve 2 hod. odpluli na Sloní ostrov. Cesta trvala asi 45 minut, ostrov byl z přístavu v oparu vidět. Lodí s námi jedou 2 typičtí hipíci 70tých let, neurčitého věku, rasy, snad asiaté, ověšení vším možným, vyzáblí, ona kostra potáhlá kůží, asi bulimistka, pohybuje se pomalými pohyby, asi po marjáně. Cesta trvala skoro hodinu. V přístavu jsme byli naloženi na valník a odvezeni k našemu resortu, „kokosovému ořechu“. Ubytování v přízemí 4 domku, v přepychovém pokoji s koupelnou (2.300 BTH). Celý resort postaven v zeleni s jezírky, kde silně kuňkaly žáby, v thajském stylu. Hned jsme vyrazili na pláž kolem skromnějších domků a všude byla slyšet čeština. Tak jsme pozdravili a popovídali si, jak na jednom místě důchodci tráví zimu. Moře bylo utečené, šli jsme za ním dlouho, abychom si zaplavali. Pláž ale krásná, lemovaná palmami a hospůdkami. Stmívá se ve čtvrt na 7, v půl už je úplná tma. Na večeři jsme šli do hospůdky na náměstíčko se supermarketem na papaya salát (nudličky ze zelené papay, tenké fazolové lusky, feferonky, oříšky, rajské-utlučeno v hmoždíři a zalito dobrým sosem (ale je to palba), padthaj a kuře na indickém kari. Pak jsme si šli užít verandy a bylo něco dezinfekce vnitřní a vnější proti komárům. Národní mořská rezervace Koh Chang je 2. největší ostrov (1. je Phuket) a sestává se ze 47 ostrovů. Má zalesněné svahy s nejvyšší horou 744 m nad mořem. Ze 70 % má podobu neporušeného deštného pralesa, který je v celé jihovýchodní Asii nejzachovalejší s několika velkolepými vodopády. Zvířena: makak s pahýlovitým

ocasem, indická cibetka, husa jávská, varan, i vodní, krajta barmská a síťovaná, kobra královská, jelen štekavý a prase divoké, mnoho ptačích druhů – nepotkali jsme nikoho.

21.1.v pondělí byla celý den relaxace, procházky po pláži, pak i lehká masáž.

Odpoledne zase utíkalo moře. Večeře v hospůdce na pláži polévka tom yam s krevetami a mořské plody na kari a místní chlapi žonglující s ohněm. Ko Chang, dříve moc nenavštěvovaný, jen s pár resorty, kdy hospody zavíraly v půl 10 večer a pak zhasla elektrina. Dnes se tady dost staví, chtějí tu udělat turistiku jen pro bohatší, vymýtit baťůžkáře, ale stále je to ostrov, kde se to turisty nehemží, jako na Pattay nebo na Phuketu.

22.1. v úterý zase nuda, ujít asi 50 m na pláž a zase to samé. Kolem poledne jsem zašla na masáž (300 BTH/1 hod.), která byla v resortu, masérky i maséři byli v bílém. Umyla mi nožky, dala sklenku vody, položila na záda, přikryla tenkou příkrývkou a dala ručníček přes čelo a oči. Původně jsem si myslela, aby mě nic nerušilo a mohla si zdřímnout. Opak byl pravdou. Ručníček byl proto, aby se do něj vsakoval můj unikající pot. Ruce masérky se změnil v mučící nástroj. Nejdříve se snažila, aby se mi prsty u nohou dotkly paty. Vteřinu před zlomením nártu přestala. Pak se mi snažila vytrhnout nožku z kolena, posléze z třísel a to vše ještě za mačkání různých bodů. Ještě se mi snažila dát nohy postupně za hlavu. Otočila mě na záda, oddechla jsem si. Ale to právě teprve začalo. Postupně na obou stranách mě prošlapala, kotníky rukou promačkala, všechny svaté jsem viděla, slzu v oku nepotlačila. Vyhmátla všechny mé zbytněliny získané za léta špatného sezení u psacího stroje a pak počítače. Promačkala a promazala mastí, která posléze začala krásně pálit. Když i to skončilo, posadila mě a do ruky vtiskla polštář, abych měla do čeho zarývat prsty a zarývala. Nejdříve mi prsty proti sobě propichovala krk a pak se mi z něj snažila vytrhnout hlavu. Když to skončilo, zeptala se oke? Tak jsem jen vydechla oke a byla ráda, že 1 hod. mučení je u konce. Píše se, že při thajské masáži je tělo uvolňováno tlaky na body různých meridiánů pomocí rukou, nohou, lokty a ohýbáno způsobem pasivní jógy a že má správně trvat 2-3 hodiny. To bych asi nevydržela. A to, čemu se říká masáž olejová na lehátkách pod stromy je opravdu hnětení zad, nohou apod., při kterém si lze i zdřímnout. Večeře zase na pláži, ale v jiné hospůdce pod palmami – red kari s kuřecím, papaya salát a kuře na zázvoru. Opět žonglování s ohněm a vypouštění balonů s teplým vzduchem. Pak bydlet, balit, zítra odjíždíme zpět na Pattayu. Odpoledne se na pláži objevili hordy Thajců obého pohlaví, organizovaný zájezd, nekoupou se, fotí se se vším a vše, pak budou jíst.

23.1. ve středu ještě že tolik nespěcháme, výletníci, kteří se snad množí dělením, zabrali jídelnu. Snad něco zbude. Zbylo. Stačili jsme se vykoupat, moře ještě neuteklo, vody bylo dost. V půl 11 jsme minibusem odjížděli do přístavu, najeli na přívoz a v 11 hod.opustili ostrov slonů. Minibus z resortu „Coconut beach“, kde jsme bydleli, nás odvezl až do Pattay před náš pension. Stačili jsme dojít do cestovky na Bazaru, rozloučit se s českými majiteli a vzít si vouchery na minibusy, transfer, hotely, loď v Kambodži a zpáteční lístek na letadlo do BGK a lístek na vlak z BGK do Hat Yay. Snad to klapne. Večeře ještě u „českého jídelníčku“, zase nějaké kuře a krevetky, pak na pokoj pobalit a připravit se na Kambodžu, ráno v 7 hod. odjíždíme.

24.1.ve čtvrtek vyzvedli nás až kolem 8 hod. a z Pattay jsme vyjeli po dálnici na severovýchod. V minibusu je nás 7, takže všichni docela pohodlně sedíme a dospíváme noc. Nezajímavá krajina, suchá, místy vypálená, sporadicky obydlená. Po 2 a půl

hod. jsme zastavili u pumpy, trochu se protáhli, popili kafčo, u stánku zakoupili pečená vejce, zajímavá, měla uvnitř smíchaný bílek se žloutkem-dobré s jejich omáčkou a pečené banány a maniok (sladké brambory). Po půl hodině zase vyrážíme. Kolem silnice gumovníkové a třtinové plantáže. Měníme směr na východ, krajina stejná. Sem tam nějaká ves. Kambodžská hranice se blíží, budeme vyplňovat. Zavezli nás k nějaké hospodě, dali formuláře na víza, ty jsme vyplnili, fota nalepili, odebrali nám pasy, žádosti a 1500 BTH na hlavu (oficiálně to má stát 20 USD) sedli na motorku a zmizeli. Po 1 hod. nás odvezli na hranice, vrátili nám pasy a prošli jsme pasovkou u Thajců. Mezitím nám ukradli naši bagáž (no, budu pořád prát, co máme na sobě), dali na káru a vezli přes hranice. Thajský průvodce tvrdil no problem, uvidíme. Pak jsme šli pěšky územím nikoho asi 0,5 km na Kambodžské hranice. Tam fronta, pasovák zkoumal každé razítko v pasu a že jich máme. Přejechání obou hranic trvalo asi 3 hodiny. Na Kambodžské straně již na nás čekal převozník s károu a našimi bágly. Dostal 100 BTH a byl rád a my taky. Po chvíli jsme nastoupili do busu s klimatizací, průvodce oznámil, že těch 140 km pojedeme 4 hodiny do SIEM REAPu, kde máme hotel a rozloučil se. Vyjeli jsme prašnou silnicí kolem slumů i nově postavených domů. Pak se silnice (urážím silnici) změnila v ještě prašnější a výmolovou. A bylo ještě hůře, změnila se v udusanou oranici, tzn. jezdilo se a předjíždělo na silnici v dlouhodobé (asi 20-leté) výstavbě. Kolem vše světlehnědě zaprášené. Právě rozvinutý list banánu chvíli ukazoval, co to je zeleň. Chatrče zaprášené, krávy zaprášené, prasata zaprášená, i to slunce zaprášené. Jen dětem, které si hrály v prachu u silnice, to vůbec nevadilo. Pak se silnice změnila v šterkovanou a posléze v asfaltovou. Nic moc, alespoň jsme přestali polykat prach. Na jak dlouho? A netrvalo to dlouho a jsme zase na prašné, výmolové. Přijeli jsme do větší vesnice a barva hlíny se změnila v hnědočervenou. Červeně se práší před námi, za námi, kolem nás. Domky na kůlech, stánky s ovocem jsou červené. Stále zastavujeme, větráme motor. Silnice je čím dál horší a už se setmělo – zlomit poloosu tak jsme v riti, jak říkal major Terazky. Busem jelo asi 16 lidí různých národností – 2 Rusové – malý tlustý Serjoža a jeho dlouhý hubený přítel, kteří pořád žvanili, chechtali se, vodečku popili, několik Francouzů, Talián Marko z Janova a jeho přítel z Milána, pak několik neurčitelných. Najednou motor vypověděl službu a stáli jsme na nějakém trhu. Řidič koukal, telefonoval, nakonec asi 10 km rychlostí svištěl dál. Pak už to nešlo. Přijel pickup normální velikosti a všech 16 lidí i s bágly nás namačkal do jednoho auta. Někoho na valník, někoho dozadu, já seděla Jirkovi na nohou zkroucená na sedadle vedle řidiče. Málem jsme brousili o zem. Dovezl nás asi 10 km na jedno místo v Siem Reapu. Řidič nám hned nabídl tuktuk, že nás odveze do hotelu Angkor, který jsme měli zajištěný od CK a hned jsme se s ním domluvili, že nás bude vozit po chrámech Angkoru (a o to asi šlo v triku s rozbitým busem). Ubytovali jsme se v superior hotelu vybaveným vším možným i s velkým bazénem. Přijeli jsme večer v 10 hod., takže jsme na večeri ani nešli, smyli ze sebe prach a šli spát, ráno v 10 hod. máme sraz s naším tuktukářem (domluvená cena 20 USD).

KAMBODŽA je království v Jihovýchodní Asii a patří mezi nejchudší a to částečně vinou řádění Rudých Khmérů v letech 1975-1979, kdy byli vyvražděni 2 miliony obyvatel, hlavně inteligence. Je to konstituční monarchie, král Nohodorom Sihamon studoval v Praze, mluví se tu khmersky, 90 % je buddhistů, 2 % muslimové, ostatní, zejména křesťané. Žijí tu Khmérové, Číňané a Vietnamci. Průměrná roční teplota 21-35 °C, v dubnu až 40 °C. Kambodža je prostě dobrodružství a je to ta „pravá Asie“ (uvádí se gramotnost 35 % a prům. školní docházka 2 roky). Vznikla v r. 1953, kdy získala nezávislost na Francii. V Kambodži se platí reály, 1 USD = 3.900 reálů. Ale většinou se platí v dolarech.

25.1. v pátek ráno jsme pohledem z okna zjistili, že neprší, ale leje. A v 10 hod. máme vyrazit do Angkoru.

ANGKOR – pozůstatky Khméřských chrámů, vystavěných v 9.-13.s toletí na oslavu dynastie Khméřských králů. Angkor byl hlavním městem Khméřské říše (Kambodža, Thajsko, Laos, Vietnam, Barma a Jižní Čína), od 9. do 15. stol. V 15. století, kdy ho vyplenili Thajci a z důvodu nedostatku potravinových zdrojů, zůstaly opuštěny a většinu jich pohltil prales. Celý komplex se rozkládá na ploše 400 km² s více než 100 chrámy. Na začátku 19. stol. ho objevil francouzský ornitolog, který v džungli lovil motýly. Koncem 19. stol. byly zahájeny kroky na záchranu tohoto místa a pokračují dodnes. Za vlády Rudých Khméřů byl velmi poškozen. Symbolem země jsou pozůstatky chrámu Angkor, zobrazené na Kambodžské vlajce. UNESCO vytvořilo rozsáhlý program na jeho záchranu a podílí se na tom mnoho států.

Kolem 10 hod. přestalo lejt i pršet, bylo příjemně pod mrakem i tuktukář přijel, odvezl nás 4 km k hlavní bráně a kase Angkoru – 1 lístek i s fotkou 20 USD a pak k Angkor watu, nejimpozantnějšímu chrámu, který je považován za největší náboženskou stavbu na světě, rozloha 235 m², je 4krát větší než Vatikán. Typickou siluetu tvoří 5 věží (70 m) ve tvaru lotosových pupat. Tady jsme pobýli asi 1,5 hod. a stejně jsme ho celý neprošli. Pak nás zavezl k Angkor Thomu, což je největší město v Angkoru o ploše 9 km² a žilo v něm a okolí 1 milion lidí. V jeho středu jsme vylezli na chrám Bayon, který měl spoustu věží, vytvarovaných do usměvavých tváří, do všech 4 stran, další chrám Baphuon, který je v rekonstrukci, byl prý původně celý pokryt zlatem. Pak terasy krále Lepry (prý na ní zemřel), Sloní terasa, dlouhá 350 m, sloužila jako královská tribuna při vojenských přehlídkách. Pak k dalšímu chrámu, na který jsme nelezli pro příkré schody (nahoru to jde, ale dolů) a naposledy jsme dojeli k „perle“ Angkoru chrámu Ta Prohm, neboli džunglový chrám (Old Brahma), který byl částečně ponechán v původním stavu, jak byl nalezen, zcela pohlcen džunglí, statisticky zabezpečen a restaurován. Obrovské stromy a jejich kořeny jsou zarostlé do kamenných bloků. V době největší slávy v něm bylo až 80 tisíc lidí se 600 tanečníky. Díky džungli, která ho ještě obepíná, je cítit atmosféra dávno ztraceného světa. K páté hodině jsme se vrátili do hotelu a domluvili se s tuktukářem, že další den budeme pokračovat. Pak jsme ještě využili bazén. Na večeri jsme zašli do Thajské hospůdky na kuře na zázvoru. Pak jsme ještě prošli hlavní ulici, moc jich tu není. Siem Reap je taková velká vesnice s nízkými baráky, většinou hotely, banky, restaurace a je základnou pro trekky v Angkoru.

26.1. v sobotu jsme zase v 10 hod. vyjeli, nejdříve ke kase pro lístky, opět si nás vyfotili a pak jsme jeli k východní části chrámu Angkor, kam jezdí ranní ptáčata fotit kýčovitý východ slunce, kde jsme byli víc jak hodinu (dalo by se i víc, ale máme toho ještě před sebou). Na zdech v chodbách jsou reliéfy nikoliv králů, ale lidí a bojovníků, kteří drží obrovskou několika hlavou kobru. Jsou tu i reliéfy slonů, koňů, ryb, hadů a ještěrek. Všechny chrámy jsou postaveny z otesaných bloků pískovce i stropy jsou z kvádrů. Odtud jsme jeli k 40 km vzdálenému chrámu Banteay Srei a přitom pozorovali a fotili při max. rychlosti 35 km/hod. život v kambodžských vesnicích. Je sobota, ve vesnicích je rušno, děti chodí, aby to dohnaly i v sobotu do školy a to v uniformách. Ve vesnicích není zavedena elektřina, kdo chce svítit a má na to, koupí si agregát a TV. Ostatní jdou spát, po 18 hod. už je tma, kdo jí má, chodí s čelovkou. Proto tu pobíhá hodně malých dětí. V těchto vesnicích se většina obyvatel živí sběrem šťávy z cukrové palmy, která z dálky vypadá jako lízátko, z níž potom vaří cukr. Viděli jsme u cesty uplácené pícky z hlíny a na nich obrovské kotle a v nich se šťáva vaří. Když se pícka rozpadne, uplácá se další. Cestou v několika restauráčkách bylo veselo. Konaly se tu svatební hostiny.

Nevěsta není v bílém, ale ve výrazně barevné dlouhé róbě, krásná, namalovaná a učesaná. Khmeři jsou vůbec docela pěkní lidé, zvláště ženské, ale dříve stárnou. V turistických oblastech umí anglicky, nebo francouzsky, nebo oboje. Všichni jezdí na motorkách snad od chvíle, kdy se naučili chodit.

Více jak za hodinu jsme dojeli k chrámu Banteay Srei, kde je citadela žen, postavená ve 2. pol. 10.stol.z růžového pískovce. Je to poslední objevený chrám na tomto území teprve v r. 1914 a začal se odkrývat v r. 1924. Je nejlépe dochovaný a považovaný za nejkrásnější chrám v Angkoru, s miniaturními reliéfy, obehnaný vodním příkopem. Pak jsme ještě při zpáteční cestě zajeli k dalšímu malému chrámu Banteay Sumrei, který byl postaven počátkem 12. stol. a byly na něm vyzkoušeny některé postupy, které se použily při stavbě Angkor watu. Základní půdorys obou těchto staveb je stejný. A tím jsme skončili s Angkorem, dalo by se toho navštívit ještě více, ale podstatné jsme viděli. Ještě jsme si vychutnávali cestu zpátky tuktukem, což je motorka, silnější pionýr, ke kterému je připojena celkem pohodlná vypérovaná korbička se stříškou, takže sem neprší a nepálí slunce, ale zase nás může při říznutí zatáčky lehce vyklopit – nestalo se. Kolem 4 hod. odpolední jsme dojeli k hotelu (25 USD na den předem dohodnutých). A my šli do pokoje vzít plavky a ještě chytit sluníčko u bazénu. Chytli, vykoupali, a večer šli do hospůdky „Zelený dům“ na výborné kuřecí na zeleném kari a indickém kari. Pak do hotelu, pobalit, objednat buzení na 5,30 hod., protože po 6 hod. odjíždí bus do přístavu.

27.1.v neděli nás vzbudili v půl 6, po 6 jsme byli v recepci, dostali balíčky na cestu a v půl 7 pro nás přijel mikrobuse. Siem Reap je hl.město provincie, ale je to velká roztáhlá vesnice se 140 tisíci obyvateli. Několik bulvárů s hotely v centru, pak ulice podél říčního kanálu směr přístav s dřevěnými chatrčkami na kůlech, se střechou z palmového listí, některé i honosnější. Všude nepředstavitelný bordel, létající igelitové pytlíky. Před domem si ukliděj, zametou na hromadu, zafouká vítr a je to zase pryč. Lahve ani plastové se nepovalují, ty sbírají a prodávají v nich benzin do motorek. V 7 hod.se nás řidič zeptal, kdy nám odjíždí loď, řekla jsem v 7 hod. a jestli je problém, řekl no problém. A taky nebyl. Rychlolod' už v „přístavu“ čekala, přišli jsme mezi prvními. „Přístav“ je silné slovo, protože je to končící prašná cesta, po jejíchž obou stranách jsou chatrče na kůlech, místní trh, spousta dětí, psů a slepic a mezi tím prodavačky nabízejí franc. bagety, sýr Veselá kráva, banány, pití apod. Byli jsme bohatě vším zásobeni z hotelu. A spousta loďek a lodiček a naháněčů. To se už v Thajsku opravdu nedá nikde vidět, má to svoje kouzlo. Do půl 8 se rychlolod' úplně zaplnila, prodavačky baget a dalšího ji opustily a kolem 8 hod.jsme vyrazili. Kanálem plula pomalu, takže bylo na co koukat – vesničky na kůlech ve vodě, rybáři v loďkách. Pak jsme ale vjeli na jezero, loď zabrala a ukázala, co to je rychlolod'. Rychle jsme zavírali okýnka a lidi co se chtěli na střeše kochat okolím, mazali dolů do sucha a tepla. Obrovské jezero Tonlesap, po kterém letíme, patří mezi největší zásobárny sladkovodních ryb na světě díky pravidelným záplavám. Jezero se pomalu začíná zužovat, jsou vidět oba břehy, život na březích, bílé volavky, chatky na břehu i nové buddhistické chrámy. Jezero se mění v řeku stejného jména. Pluje tu několik chatek na raftech, takový paneláček na vodě. Břehy jsou porostlé čerstvou zelení. Přistáli jsme v přístavu hlavního města. Kambodži Phnom Penh asi kolem 1 hodiny odpolední, tedy po 5 hod.rychlé jízdy.V přístavu se na nás hned vrhli tuktukáři, i když jsme měli zaplacenou přepravu z přístavu do hotelu Juliána, který je téměř v centru, museli jsme po chvíli smlouvatí vzít tuktuk (za 2 USD). Ubytovali jsme se, dali kafe, na pokoji konvice a káva i čaj. Já šla hned k bazénu, který byl pod našimi okny, velký a do vířivky 40st. teplé, namasírovat záda

po 5 hod. sezení v lodi. Jirka se šel podívat kolem hotelu. Neztratil se, přišel, máme mapu na zítřek a víme, kam chceme jít.

Hlavní město Kambodžského království Phnom Penh (v khmérštině tzn. kopec paní Penh, která zde postavila 1. osadu a nechala vybudovat chrám na počest všech sošek, které byly nalezeny v řece) leží v jedné z nejúrodnějších částí země na soutoku Mekongu a přítoku Tonlesap. Město bylo založeno někdy ve 12.stol. jeho rozkvět se datuje ve stol. 15., kdy se stalo hl. městem království. Za francouzské koloniální éry bylo nejkrásnějším městem a nazýváno „Perlou Indočíny“. Od r.1975 za Polpotovy vlády Rudých Khmérů, kteří rozpoutali systematickou genocidu, jejímž výsledkem bylo vyvraždění téměř poloviny národa, byla města byla násilně vylidněna, zavřeny nemocnice, zrušeny peníze, obchody a školy. Lidé z měst byli přesídlováni na venkov – reforma přeměny země na výhradně rolnicko-zemědělskou společnost. Systematicky byli likvidováni zejména vzdělaní lidé, stačilo i že nosili brýle, nebo uměli cizí jazyk. Vietnamská menšina byla zcela zlikvidována. Rudí Khmérové napadali Vietnam tak dlouho, až v r. 1979 tento hrůzný režim svrhla vietnamská armáda a vytlačila Rudé Khméry do džungle k hranicím Thajska. Definitivní rozpad nastal po Polpotově smrti 1998 (tohle jen tak v kostce, ono to bylo daleko složitější a hrůznější).

Dnes je Phnom Penh špinavé, rozbité a neutěšené město, ale pomalu vstává, začíná se stavět, turisté přijíždějí a s tím souvisí přísun kapitálu, předkové jim nechali dědictví, Angkor.

Večer jsme vyšli do ulic někam na večeri, leč nezadařilo se. V okolí žádná restauračka, jen čínská velkožrádelna, tam jsme nechtěli, pak jen stánky na ulicích a to taky ne. Tak jsme se potupně vrátili do restaurace v hotelu a dali si poměrně drahé kuře po kantonsku s nudlemi.

28.1.v pondělí jsme vyrazili již v 9 hod., protože jsme si chtěli prohlédnout Královský palác do 11 hod., pak se zavřou brány a otevřou se zase až ve 2 hod.odpoledne. Vzali jsme tuktuk a za dolar se nechali odvézt k bráně paláce. Vstup 6 USD nebo 25.000 realů na osobu. Nejdříve jsme vešli do trůnní haly s 59 m vysokou věží. Pochází z r.1869 a původně dřevěnou stavbu dal přebudovat král Sisowath do nynější podoby. Je to nejkrásnější stavba celého palácového komplexu. Pak jsme šli do stříbrné pagody postavené r. 1892 králem Norodomem, která má podlahu pokrytou více než 500 stříbrnými kachlemi, ale byla přikrytá koberci, aby se neošlapala a jen kousek nechán odkryt. V této svatyni je umístěna kopie Smaragdového Buddhy, stejně jako originál v Královském paláci v BGK, na vysokém podstavci. Ale cennější je socha Buddhy pod ním, která je zlatá a posetá 9.584 diamanty. Je tu spousta replik královských stup, sošek Buddhů a králů. V areálu jsou ještě 4 bílé stupy králů a dcery současného vládce Sihanuka. A všude okolo plno květin a tvarovaných stromečků. Dál králova pokladnice a menší domek, který sem věnoval císař Napoleon III., pak areál vlastního Královského paláce a ten je nepřístupný. Tam bydlí rodina. Před pagodou je jezdecká socha krále Norodoma a za ní je model Angkor watu. Tím prohlídka skončila, začínaly se zavírat vrata trůnního sálu a pagody a zpěvem nás vyháněli ven, protože se blížila 11 hod.

Toulali jsme se pak po nábřeží, kde se stýkaly řeky a vytvořily řeku Mekong. A v pravé poledne jsme došli k Národnímu muzeu, kde byly sochy, fragmenty z Angkoru-vstup 3 USD na osobu a tím jsme skončili s památkami. Muzeum genocidy, kde byla dříve střední škola, pak tajné vězení S-21 jsme záměrně vynechali. Od muzea jsme jeli tuktukem (chtěl 3 USD, ukecala jsem to na 1,5) k Marketu César, který jsme prošli křížem, krážem a kde bylo vše. Byl postaven v r. 1935-37 ve zvláštním stylu na vysušeném jezeře. Byl tu květinový trh-orchideje i s kořínky, lotosy, bambusy, tropické

rostliny všeho druhu, boty, hadry, knížky, DVD, elektronika, hodinky a uprostřed haly pod hodinami pulty se zlatem, stříbrem a drahým kamením. My si koupili něco k pití a šli pěšky k hotelu. Tady ale nikdo pěšky nechodí, tak se nám stále někdo nabízel, že nás sveze. Prošli jsme ulicí, která nese název Československá kolem centra AIDS, kde na jednom rohu je hotel Juliana. Popili jsme kávu, šli se k bazénu vykoupat a do vířivky namasírovat. Na večeri chceme jít na nábřeží, tam je spousta hospůdek. Večer jsme před hotelem vzali rikšu a za 2 USD se nechali odvézt na Riverside – nábřeží, kde jsou hospůdky, o kterých jsme včera nevěděli. Vzali jsme jednu, Chiang May se jmenovala a dali jsme si, Jirka tradičně zelené s kari s kuřecím a já poněvadž chci poznávat nové, tak kuře na místní khméřský způsob s rýží. Byla to velká miska s moc dobrou omáčkou, ve které plavalo kuřecí a na nudličky vařený banán. Dojeli jsme zpět do hotelu, objednali buzení na 5 hod. a odvoz busem na letiště, pobalit a spát.

29.1.v úterý jsme skočili na rychlou snídani a po dohadování, kdy nám v recepci chtěli dát taxi za 10 USD na letiště a my tvrdili, že máme transfer zaplacený, to vzdali. Přijel pro nás minibus a vezl asi 20 min. na blízké letiště. Cestou bylo vidět, jak se ve městě buduje, široké bulváry, budovy moderní, ale v asijském stylu. Komplex budov univerzit a fakult a spousta lidí hlavně žen, vyráželo do práce, po 6 hod. ranní, ohromné davy lidí na motorkách i pěšky, asi porcelánka nebo textilní fabrika.

Hl.m.Pnom Penh nemá žádné výškové budovy, maxim.do 5.patra a působí jako velká rozlehlá vesnice se širokými bulváry a parky. Snad se z něj zase stane „Perla Indočíny“. Přijeli jsme před půl 7, odbavili zavazadla (32 kg), dostali lístek, koupili letištní taxu za 25 USD na osobu a čekali, protože éro odlítalo v 8,40. Šli jsme k letadlu, ani jsme nestačili dosednout, sundali schody a rozjeli jsme se. Éro se vzneslo o 15 min.d říve, než mělo.Asi už prodali všechny lístky, kdo zmeškal, měl smůlu. Cena letenky z Phnom Penhu do BGK s Thajskou společností Air Asia byla pro jednoho 2.150 BTH a trvala 55 min. A máme prodloužené thajské vízum. Odbavení jsme byli v 10 hod. a v 10,30 už jsme odjížděli taxíkem na nádraží Hua Lam Phong (blízko Čínské čtvrti). Vlak do Hat Yay nám jede před 3 hod. odpolední. Bagáž jsme dali do úschovny a skočili do uliček na něco k jídlu a pití a něco koupit na cestu. Je lehce zataženo a potivé vedro. Kolem 15 hod. jsme vyjeli, protože jsme na někoho, kdo dobíhal vlak čekali. Vlak je příjemně klimatizovaný, čistý, stále ho pulírují, zevně i vně. Nechali jsme si udělat ležení a zalehli. Kolem 6 hod. ranní začali vykřikovat Hat Yay, tak jsme rychle posbírali a zabalili věci do báglu a něco po půl 7, vlak zastavil. Odpojili náš poslední lůžkový vagon a vlak pokračoval dál do Butterworthu v Malajsii.

30.1.ve středu nedbaje pokřikování rikšů, vydali jsme se jako již po několikáté k hotelu „Kings“ hned u nádraží po svých. Tam nás ale zklamali, i když si nás majitel dobře pamatuje, tak bychom mohli až odpoledne, protože vyměňují v celém hotelu světla. Doporučil nám hotel o ulici dál. Také čínský, New World a také za 500 BTH na noc s AC, lednicí a TV.

Ubytovali jsme se, vykoupali, připravili věci na vyprání a že ho je. Odpočinuli si, snědli zbytky od večere- sushi s wasabi křenem, v BGK na nádraží asi 10 kousků v boxu za 60 BTH a vyrazili do města Hat Yay, které je jedno z největších v království, má asi 200 tis.obyvateľ a 933 km jižně od BGK. Je to obchodní centrum Jižního Thajska s velkým přílivem zákazníků z Malajsie. Je tu hodně obchodů se zlatem a čínských restaurací. Na jídelničku mají i polévku z ptačích hnízd a ze žraločích ploutví (velmi drahé). Malajská hranice je asi 50 km na jih. Prošli jsme několik pouličních i vnitřních marketů se vším, od hadrů po lehkou elektroniku. Pak jsme se odvezli malým pickapem k Tesco Lotus, potřebné nakoupili a pak jsme prošli buddhistickým thajským i čínským

watem, kde byl obrovský Buddha sedící, čínský bůh srandy, moc hezká pagoda, jezírka, vodopádky, mostečky, sošky. Poseděli chvíli v kavárně na studené kávě a changu (pivo) a pak zase do hotelu, kde jsme udělali plán na 25 denní cestování autem. Bude ještě rozmanitý. Došli jsme si na večeri, pak domů, jsem zarýmovaná z AC, zítra musím pro nějaké jedy do lékárny. V 10 hod. dopoledne nám přivezou Hondu jazz, se kterou budeme trávit druhou polovinu výletu.

31.1.ve čtvrtek v 10 hod. přijeli 3 chlapci v čele s Kimem, přivezli a předali nám Hondu a my jsme hned vyjeli na výlet do Songhly, asi 35 km od HatYay. Před Songhlou jsme zajeli do jejich ZOO, vstup 100 BTH na osobu a 50 BTH auto. ZOO byla na kopečku, mezi jednotlivými pavilony se jezdí autem. Je velká, prostorná, moc pěkně udělaná, ale má ještě moc málo zvířat – 2 lvi, 2 tygři, asi 3 slony, 1 velbloud, 2 žirafy, 2 pštrosi, několik hadů, nějaký lachtan, hroch, nosorožec, pár opic, orangutani, nádhernou obrovskou voliéru pro spoustu zoborožců. Tady jsme si popovídali s jedním Belgičanem, který nás varoval před cestou ještě více na jih. Byl se svou thajskou přítelkyní u její rodiny v Pattani 3 dny a prchali odtamtud. Střílí se tam a partyzánské oddíly, házející bomby pod auta skoro denně, chtějí již dlouho prosadit připojení 3 nejjihnějších provincií k Malajsii. V provinciích je armáda, ale není schopna jejich atentáty na kohokoliv zastavit. Místní obyvatelé, ve většině muslimové, jsou z toho dost nešťastní, není tam bezpečno.

Pak jsme zajeli do města Songhly (86 tis.obyv.), což je město universit. Na bílých plážích je spousta hospůdek, ve kterých vám nabídnou levně všechny možné mořské potvory. Koupat se tu nikdo nechodí, snad jen děti a bílí turisté sem s CK nejezdí. Zajeli jsme ještě do starého města k watu, pak na velký trh všeho a zpátky do HatYay. Do lékárny, na večeri na krevetky a já ještě na foot masáže, kde mi pomačkala bodíky, prohnětla nohy za 250 BTH na hod. Jirka vymýšlel plán na příští den, jedeme do Satunu, ještě na jih, kousek od Malajsie.

1.2. v pátek jsme vyjeli asi do 100 km vzdáleného hl.m.provincie Satun s 30 tisíci obyvateli. Je to nejjihnější provincie Thajska u severní hranice Malajsie- z 66 % muslimové, hovoří malajsky nebo nářečím (tady je bezpečno). Hlavním produktem je kaučuk, palmový olej a ryby. V ulici, kde jsme našli hotel Sinkiat Thani (za 665 BTH) podle Lonely planet, je několik starých budov v sinoportugalském stylu z r.1939, ale i moderní mešita z r.1979. Pěšky jsme vyšli po městě hledat Národní muzeum, abychom se podívali na tradice a historii muslimského jihu, ale nezadařilo se. Vrátili jsme se pro auto, projeli ulice, zajeli do parku s kopečkem se spoustou opic, které kupodivu nebyly drzé. Pak jsme podle značky přistav, jeli ještě více na jih (podotýkám, nikde latinka, ani malá znalost angličtiny). Na moře jsme nenarazili, ale na přístav v zálivu, kde byla spousta barevných rybářských bárek. Vrátili jsme se, nakoupili něco ke snídani a pití (naštěstí jsou všude samoobsluhy 7 eleven, které mají 24 hod. otevřeno). K večeru se spustil tropický liják, vedle hotelu byla příjemná hospůdka, tak jsme tam přeběhli na padthai a red kari. Pak na pokoj udělat plán na příští den a já se léčit z rýmy.

2.2.v sobotu jsme po 9 hod. odjžděli ze Satunu do provincie Trang, kde už je kopcovitá krajina, slunečno, vedro a velice vlhko. Tady je kraj muslimů, samá mešita. Buddhistické domečky duchů neuvidíš, pěstují zde gumovníkové stromy, dojí z nich bílý kaučuk a neumějí ani fň ingliš. Po obou stranách silnice se střídají kaučukové plantáže s plantážemi palem olejových. Prošli jsme jeden místní trh, koupili pečené banány a zase dál. Zajeli jsme do přístavu Kantang na řece Trang, pak dál po pobřeží k Pak Men Port, přístav, který je výchozí na šnorchovací výlety a na ostrovy

v Andamanském moři a kde jsme loni byli v bungalovu za 800 BTH. Dnes měli skoro prázdnou a chtěli 1400 BTH, tak budou mít dál, na to jsme nešli. Mezitím začalo pršet, pak skončilo a začalo lejt. Thajcům na pláži to ale nevadilo, měli hezkou chvíli. Využili jsme chvíli, kdy nelilo, skočili do auta a vyjeli do města Trang (tady vůbec nepršelo), našli hotel Thumrin Thana (650 BTH), kde jsme byli i loni. Na pláži a okolí budeme dojíždět. Trang je hlavní město provincie, která je podobná provincii Krabi s mnoha ostrovy a vápencovým pohořím ve vnitrozemí. Nejsou zde nebo jen minimálně, oproti Krabi, bílí turisté. Je zatím turisticky neobjevená, ale nebude dlouho trvat a začnou se stavět hvězdičkové hotely a cestovky je přidávají do svých nabídek. Trang je proslulý svými kavárnami, které většinou vlastní Číňané a prodávají zde kopií-černá arabská káva filtrovaná přes hadr. Na večeri do hospůdky u nádraží, nic moc, pak jsme se ještě trochu prošli, ač sobota, město začíná mrtvět. Tak jsme šli do hotelu koukat na ragby a skoky ze Sappora.

3.2.v neděli jsem si došla do blízké kavárničky na kopii a na něco k snědku, Jirka nesnídal, pak jsme jeli k pumpě, kde neznali ani 1 slovo angličtiny a chtěli jsme plnou. Poté jsme jeli asi 30 km k moři, zabrali lehátka, strávili jsme tam hezké chvíli, moře už pomalu začalo utíkat, tak jsme jeli najít akvárium. Našli jsme ho v areálu fakulty rybníků v malebném zálivu mezi skalami. Prošli, rybky prohlédli. Do zálivu jezdí pod stany děti z různých škol, jinak se sem nedá. Pak už jsme se vraceli do Trang. Cestou jsme ještě na trhu koupili pomeranče, které jsou malé a šťavnaté. Lehce jsme se dnes přismahli, večere, pobalit a spát, ráno jedeme na ostrov Lanta.

4.2.v pondělí v 9 hod. jsme vyrazili z Trang a nabrali směr Krabi kolem gumovníkových a palmových na olej plantážích, vesniček, úpravných domků, pak jsme změnil směr z hlavní podle ukazatele k přístavu na Lantu a byla jedna mešita vedle druhé, žijí zde muslimové. 2x jsme se převezli a byli jsme na ostrově Lanta, který obývá 20 tis. lidí. Vlastníci většiny ostrova jsou původní obyvatelé, thajští muslimové, ale začínají pozemky prodávat na ubytovací zařízení. Ostrov Lanta je částí provincie Krabi, patří k němu 52 ostrovů, z toho 12 neobydlených. Kromě turistického ruchu se zde pěstují kaučukovníky, oříšky kešu, banány a rybolov. Vydali jsme se hledat ubytování, zajeli k resortu „Best house“ a hned tu zůstali. Pokoj s AC, lednicí za 1500 BTH, 50 m na pláž s malým balkonem s výhledem na moře a západem slunce. Odpoledne jsme se povalovali na pláži, koupali v průzračné, teplé vodě. Večer jsme zajeli do restauračky na kůlech na nějaké dobroty.

5.2. v úterý jsme celý den pracovali na pláži i dobrá masáž byla (300 BTH) a asi kolem 4 hod. jsme jeli na výlet k Národnímu parku, ale nedojeli jsme neb končila asfaltka, začala červená prašná (navíc jsme tam už kdysi byli), tak jsme to vzdali a cestou zpět jsme si prohlíželi pláži. Jsou tu moc pěkné, kde nejsou skály, je bílý písek. Moře při odlivu tolik neutíká jako v Trang, je tu hlubší. Večer zase do přístavu do hospůdky, tentokrát na rybu na česneku s bramborou v alobalu a olihnní nasekanou na kolečka a ogrilovanou.

6.2.ve středu jsme se šli opět nudit na pláž. Byla zase masáž a toulání po pláži. Od rána se ozývalo bouchání petard na různých plážích, později jsme zjistili, že začal Čínský Nový rok, ale na Lantě moc Číňanů není. Ke 4 hod. odp. jsme Hondou odjeli až na konec ostrova, kde dříve bylo pár chatrčí mořských cikánů a teď jsme to tam nemohli poznat. Nové domky, betonka až do vesnice, všude TV, auta, motorky (buď pomohl turistický ruch nebo pomoc po tsunami-tam bylo vše smeteno). Předjíždíme motorku, na

ní zahalená muslimka, že jí koukají jen oči, před sebou dítě, za sebou 2. Všude spousta nových resortů a hotelů i v kopcích, kde vymýtili džungli, ale k moři dost daleko. K večeru jsme se vrátili a pozorovali západ slunce, který je vidět z našeho balkonu – super kýč s mořem a palmami a pak zase na večeri na kůly na smažené mořské plody s rýží a smažené kuře s tokijskou omáčkou s kešu a lněnými semínky (trochu do sladka). Když jsme se vrátili domů a rozsvítili, v pytlíku s buchetkami rejdila zmatená ještěrka a nevěděla jak ven, chvíli jí trvalo, než se vyhrabala, okousala 1 koláček a zmizela. Udělali jsme ještě plán na příští den, protože odjíždíme na Krabi.

7.2.ve čtvrtek jsme se ještě celé dopoledne koupali a povalovali na pláži, ke 12 hod. jsme odnesli bágly do auta, vrátili klíč a ještě jsme se šli vykoupat. Pak jsme se osprchovali, převlékli, hupli do auta a jeli nejdříve k ferry na Malou Lantu a pak k ferry na pevninu. Celý přejezd a převoz trval 2 hod. Pak už na hlavní Trang-Krabi. V malém měště se konal jakýsi trh všeho-ovoce, zeleniny, masa různých ryb, sušených, uzených, krabů, krevetek, hadry, boty, prostě všechno-to bylo pokoukání, ale není čas, musíme do města shánět nocleh. Dojeli jsme do Krabi města po 5 hod. a hned na 1. pokus jsme našli hotel „Grand mansion“ za 800 BTH na noc, což byla velice slušná cena za AC, lednici a TV. Neměli přeplněno, spíše naopak. Budeme tu 3 noci a dojíždět k moři. Na večeri jsme odjeli na noční trh, velice levně a dobře se tam jí. Pak ještě internet a spát.

8.2.v pátek jsme hned ráno vyrazili do fossiliového zálivu, kde byly nalezeny 75 milionů let zkamenělé lastury. Pak jsme jeli kolem watu, kde byl pod vysokým vápencovým útesem, schovaný pod převisem 15 m ležící Buddha, do pobřežního městečka Aonang. Tam jsme vzali lodní taxi (160 BTH zpáteční lístek na osobu) a dovezli jsme se na pláž Railay, která je přístupná jen od moře. Je tam spousta ubytování v bungalovech a krasové útvary v moři a jeskyně s krápníky a čistá, modrozelená voda. Prošli jsme se podívat ještě na další pláž a pak lodí zpět do Aonanga a autem do Krabi. Chtěli jsme jít na večeri do města, ale Jirkovi se neudělalo dobře, asi z klimatizace ofouknut, tak jsme koupili v lékárně paracetamol a šel se potit a já sama vyrazila do ulic, podívat se na trh a něco pořídit. Pojedla v hospůdce u nočního trhu kuře na indickém kari, prošla se trochu nočním Krabi a vrátila jsem se. Doufám, že Jirkovi bude zítra lépe a budeme moci někam popojet.

Krabi je hlavní město provincie stejného jména, leží na břehu řeky Krabi těsně u ústí Andamanského moře. V celé provincii jsou krasové formace, na které přijíždějí horolezci z celého světa. Vnitrozemí je porostlé tropickými lesy a pohoří není ještě zcela prozkoumáno.

9.2.v sobotu Jirka už je na tom lépe, takže jsme vyjeli na jinou pláž a to na Hat Nopp Harat Thara (lehce zapamatovatelný název), která se táhne na sever od Aonangu. Mělká, relativně nedotčená pláž s jemným bílým pískem, je součástí NP a je oblíbeným místem pro pikniky Thajců, což jsme dnes viděli. Na břehu je alej přesličníků, které dávají stín lidem, kteří přijedou minivany (tak 17 se jich tam vejde), rozloží rohože, rozsadí se proti sobě a jedí a jedí a pijí a hezkou chvíli mají. Koupou se jen ojedinele farangové (bílí turisté) a oblečené děti. Po 3 hod. uteče moře, tak všichni jdou na procházku mořským dnem a ke krasovým útvarům, ke kterým se v době odlivu dá dojít téměř suchou nohou. Strávili jsme tu hezký den i pozorováním Thajců při pikniku, Jirka se prospal a já se uplavala a nachodila za vodou. Odjeli jsme, když už bylo moře úplně pryč. Večere zase na nočním trhu, zpátky pak dělat přípravu na další den, odjíždíme na Phuket. Máme to asi kolem 200 km a budeme hledat ubytování.

10.2.v neděli vyjíždíme v 9 hod. kolem krasových útvarů s jeskyněmi, které pomalu mizí a opouštíme provincii Krabi. Silnici lemují kaučukovníky (musí se dojet i v neděli), vesničky, sem tam se pase jednohrbý tur thajský. Stánky s pečenými krabíky se mění na stánky s grilovanými kuřaty. Pak znovu začínají krasové formace z provincie Phang-Nga, kde je NP, což je přes 40 ostrůvků s útesy strmě spadajícími do moře. Největší lákadlo pro turisty je “ skála Jamese Bonda“, která hrála roli v jedné z prvních Bondovek (už jsme tu byli 2krát). Jedeme po dálnici č. 4, přešli jsme most Sarasin, který v nejužším místě spojuje pevninu s ostrovem. Dojeli jsme na Phuket, vyhnuli se městu a jeli rovnou na Rawai beach, tam jsme zkoušeli bungalovy, ale byly plné, pak další sice za 500 BTH, ale nebylo libé prostředí. Nakonec jsme zajeli do Siam resortu (už jsme tam bydleli), vzali pokoj za 1300 BTH s AC, lednicí, snídaní a bazénem. Hned jsme hupli k bazénu, já si pak dala thai masáž, jež nebyla hnětení zad, ale dloubání a propichování a trhání hlavy, ale ne tak drastické, jako předtím. Dala mi zase do pořádku záda, která utrpěla ležením v posteli na Krabi, ze které se stala prohlubeň a ještě se houpala. Na večeri u stolků na nábřeží kuře na kari a smažené kuře na česneku. Phuket je největší a nejbohatší ostrov, kde se kromě turismu pěstuje rýže, kaučukovníky, kakao, ananas a kokosová palma. Žije tu přes 35 % thajských muslimů a je zde stejně mešit jako buddhistických chrámů. Rawai, kde jsme ubytovaní, byla jedna z prvních turistických oblastí na Phuketu. Pláž není na koupání, ale odsud vyrážejí loďky za přílivu k blízkým ostrovům na šnorchlování. Je tu spousta hospůdek s mořskými specialitami.

11.2.v pondělí jsme se zajeli podívat na pláž YA NUI, v malém zálivu a pokračovali přes pláž KATA a KARON, kde je spousta luxusních hotelů a dál na PATONG, což je nejpopulárnější středisko na ostrově, kde je spousta obchodů, barů, restaurací, luxusních hotelů, ale i levnější ubytování a hlavně hodně turistů. Vyjeli jsme sem proto, že tu máme jako průvodkyni CK ESO kamarádku Jitku, se kterou se známe již několik let. Popovídali jsme, pozdravili malého Adámka, kterého tu má sebou a prchali jsme zpátky na Rawai, kde je božský klid. Cestou jsme se ještě zastavili na malé pláži pod mysem Promthep, což je nejjižnější část ostrova, kde jsou na pozorování nejkrásnější západy slunce. Jezdí sem spousta farangů i místních i ostatních turistů a čekají, až bude slunce zapadat. Na malou pláž pojedeme zítra na celý den. Sjeli jsme k hotelu, šli ještě k bazénu, ještě byla thai masáž, opět dloubání, lámání kostí, ale fajn. Večeře zase u stolků na nábřeží – nudle s kuřecím, papaya salát a velká porce zeleninového salátu.

12.2.v úterý hned po snídani jsme odjeli na pláž Ya Nui, koupili si pohodlná lehátka a slunečník (200 BTH) a užívali si to tady celý den, koupali se a pozorovali rybičky. Večeře zase na nábřeží (polévka tom yam a sladkokyselá kuře). Přikoupili jsme ještě jeden den, protože by bylo škoda nevyužít tak nádherné pláže a koupání.

13.2. ve středu jsme se ráno museli přestěhovat do jiného pokoje, hned u bazénu a odjeli jsme na malou pláž. Zakoupili lehátka s matrací a pak jsme se zajeli podívat na protější, o něco větší pláž, kolem jezera, parku a kláštera, který vlastní většinu pozemků, asi vydělal, byl v rekonstrukci. Pak už jsme se vrátili na svá lehátka, půjčili jsme si brýle se šnorchlem a střídavě pozorovali rybky a korále, které tam po vymláčení velkou vlnou zase pomalu rostou. Pak jsem pozorovala 2 Thajky ve vodě – jedna normálně oblečená, tzn. v tričku a džínách a druhá, muslimka, v dlouhých černých kalhotách, bílé blůzičce s dlouhým rukávem a velikém, jak muslimky nosí, bílém šátku, aby jí nebyl vidět ani vlasek. Škoda, že jsem u sebe neměla foťák. K večeru jsme se vrátili k bazénu,

masérka měla vyděláno, tak končila už v 5 hod. Večeře zase na nábřeží – padthai a papaya salát, pak vymyšlení co druhý den, chtěli bychom do zátoky Phang Nga.

14.2.ve čtvrtek jsme vyjeli po 9 hod. a mostem Sarasinem jsme opustili Phuket a udržujeme směr Krabi a pak do městečka Phang Nga, které je hl. městem stejnojmenné provincie s 9 a půl tisíci obyvateli, táhne se podél silnice v blízkosti zajímavých skalních útvarů. Podle Lonely planet jsme našli ubytování ve zrenovované rodinné vilce „Phang-Nga in“ blízko centra. Pokoj s AC, lednicí, TV za 800 BTH. Na uvítanou jsem dostala růži. Po ubytování v příjemném pokoji s balkonem v zeleni jsme odjeli do přístavu, ale tam byli jen naháněči na výlety loďkou na Bondův ostrov a ostrůvky v zálivu a návštěvu muslimské vesnice na kůlech. Na vysokých útesech odlehlých ostrůvků si budují salangové (takové malé vlašťovky) svá jemná hnízda, která místní sbírají pro přípravu čínské pochoutky, hodně drahé polévky z ptačích hnízd. Je to moc pěkný výlet, ale protože jsme tam byli již 2krát, chtěli jsme něco jiného. Tak jsme zase podle Lonely odjeli do parku Somdet Phra Sinakharin, který je plný krasových formací, jako zatopené jeskyně, tunely. Jednou průrvou v útesu jsme projeli autem. Jsou tu průlezy do jeskyň, krápníky, jezírka, stádo opic, které jsme krmili pomerančem. Jeden Thajec se dovolil, jestli se se mnou může vyfotografovat (asi jsem pro něj byla exot). V těchto místech to až tak turistické není, sem cestovky nejezdí, jezdí do zálivu na Bondův ostrov, spíše po vodě. Thajci sem jezdí na pikniky. Pak jsme odjeli na druhou stranu z města ven asi 8 km do lesního parku Sa Nang Manora. Šli jsme hustým pralesem, kde byly mechem porostlé kořeny a skály, po stezce, která vede podél potoka s mnoha kaskádovými vodopády, kde se dá i koupat. Nekoupali jsme se, protože jsme byli vykoupaní ve svém potu, je tu téměř 100%ní vlhkost, stejně by to nebylo nic platné. Taky jsem potkala jednoho tenkého hádka s trojúhelníkovou hlavou, než jsem stačila zaostřit, zmizel, jinak spousta ještěrek. Pak jsme se vrátili do vilky, doplnili tekutiny a večeře v blízké muslimské hospodě.

15.2.v pátek jsme se ještě jeli podívat na scenerii skal s palmami, vyhledat poštu, kde na mně chtěli vědět, jakou má mít hodnotu známka na pohled do Evropy, pak dali hlavy dohromady a známku našli. Jinak psáno vše tou jejich hlaholicí a minimálně znají angličtinu. Popojeli jsme a stavili se v malém městečku, koupili tři banány za 10 BTH (asi 6 Kč) a pokračovali dál směr KHAO LAK (který byl v prosinci 2004 postižen velkou vlnou a zahynulo tu nejvíce lidí), kde budeme shánět ubytování. Kolem silnice se pase šedý brav s velkými rohy a to jsou prý bizoni. Přejeli jsme Bang Niang, přijeli na Hat (pláž) Khao Lak a vyhledali hotel Tony Lodge (kde jsme byli loni), ale měli plno, tak nás recepční, když jsem mu řekla, že jsme loni u nich byli, odvedl vedle do Motive Cottage resortu, kam jsme chodili na snídani a do bazénu a tady nám nabídli pokoj s AC, TV, lednicí, balkonem, ovšem proti loňsku podražili -1500 BTH (loni 1000 BTH). Ubytovali jsme se a odjeli na pláž. Nevýhodou těchto velmi dlouhých pláží je, že nemají stromy, ani deštníky a tím kouska stínu. Jinak je Khao Lak rájem potápěčů, spadají sem Similanské ostrovy, kde je jedno z nejlepších potápění a šnorchlování v celém Thajsku. Jirka si šel zaplavat a já rovnou na lámání končetin a dlabání do zad při thaj masáži (250 BTH). Pak jsme odjeli zpátky do hotelu na měkoučká lehátka u bazénu. Večeře v restauraci na čínský způsob red kari s kuřecím (velice pálivé). Pak si ještě užít balkon a v TV na jednom kanálu šel Tom a Jerry.

16.2.v sobotu jsme nechtěli na velkou pláž, tak jsme popojeli dle mapky na nějakou odbočku k moři. Objevili jsme pustou pláž, byla kamenitá, hodně rozbitých korálů a asi 300 m uběhlého moře, působila smutně, ale naproti jsme viděli další záliv, tak jsme

popojeli, byla tam pláž s bílým pískem, s bungalowy , tak jsme tam zůstali. Kousek dál další záliv s hladkými čedičovými skalami na břehu. Poopravili jsme si názor na oblast Khao Laku a prožili tam hezký den. K večeru, když jsme se vrátili, jsem zašla vedle hotelu na masáž thai s olejem za 250 BTH (trochu mě bolela záda, tak mi ho masérka napravila). Dlouhání a trhání hlavy bylo jemné, prodloužení spánků taky. Večeře v „Mamma“ restaurantu, kde jsem si hezky pobřežela u papaya salátu, který byl více než pálivý. Pak na pokoj, pobalit, kouknout do map, ráno jedeme brzy, máme před sebou dlouhou cestu.

17.2.v neděli jsme krátce po 9 hod.vyjeli silnicí podél moře směrem na Takua Pa a za městem na křižovatce to šmrncem doprava a tím opouštíme Andamanské moře (jež je součástí Indického oceánu) a přes vnitrozemí přejíždíme k moři Jihočínskému. K Surat Thani celkem nezajímavá krajina s gumovníky a palmami na olej, sem tam banánovníky. Dál vede asfaltka v podstatě džunglí mezi kopečky, možná tím, že je neděle dopoledne, téměř autoprázdná. Blížíme se k NP Khao Sok, který se rozkládá na ploše 646 km² a když má jeden štěstí, uvidí divoké slony, tygry, malajského medvěda a další. Roste zde i největší parazit květina rafflezie, která, když má rozvinutý květ smrdí jako zkažené maso a láká na sebe mouchy. Jsou tu jezera, spousta říček, na kterých se dá raftovat a jsou tu i pijavice-br. Nádherné scenerie za kochání se, natáčení a focení pomalu opouštíme. Projíždíme vesnicemi, zase plantáže, další NP s krasovými formacemi a kopečky. A zase vesnice, u každého domku kvetou buganwilie, v květináčích různé druhy kaktusů, sukulentů, sošky, ovocné stromy (papay, mangovníky, banány). Okrajem jsme šmrnci o hlavní město provincie Surat Thani, kolem mamutího Tesca, jedeme znovu na jih na Nakhon Si Thammarat (kde jsme kousek vedle začínali svou cestu Hondou). Náš cíl je ale Khanom a nějaký resort u pláže. Dojeli jsme tam a tady nastal problém, neviděli jsme moře, abychom se zorientovali, protože veškeré nápisy jsou v hlaholici, i názvy vesnic, latinkou jen Honda, Suzuki apod. Projeli jsme městečko, kus za něj, zase ani směrovka, zeptat se nemůžeš, umějí jen to jejich „mňau“, zkusili na druhou stranu kruhovým objezdem u delfína (snad je to intuice), začalo něco latinkou a už jsme se chytli, číslo silnice, sem tam psaný resort, něco jsme navštívili, nelíbilo se, něco velmi drahé a pak jsme našli Sand Terrace resort a už jsme zůstali na 2 noci. Bungalov asi 50 m od moře, AC, lednice, TV, ale bez teplé vody za 750 BTH. Moc pěkné prostředí, pláž s bílým pískem, ale moc velké vlny, malá tropická zahrada. K večeru jsme zajeli 10 km do městečka, byl nedělní trh všeho možného. Koupili jsme meloun i mango za velmi nízké ceny. Zašli do jídelny na kuřecí s kešu a rýží , porce za 60 BTH a zpátky do resortu na melouna.

18.2.v pondělí ráno bylo zasmušilo, vlny ještě větší a vítr. Jirka léčil koleno a já šla prohnat tělo po pláži. Byla tu spousta mušliček, spadanych, již klíčících kokosových ořechů. A slunce začalo vykukovat, bylo veseleji. Vyjeli jsme autem pro benzin a podívat se, kudy vede cesta do přístaviště na ferry, kam zítra časně ráno pojedeme, abychom se nechali přepravit na ostrov Samui. Na koupání a opalování to není, budeme jezdit. Zajeli jsme k pieru Raja, vzali mapu a jeli zpátky a zabočili jsme na nějakou silničku, vedla ke klášteru a pak do zálivu, kde končila a kde byl ztracený ráj. Zálivek se skalami, rybářskými barevnými loďkami, domky na kůlech, sem tam jejich jídelna, hospoda a konec. Otočili jsme to a jeli cestou mezi gumovníkovými plantážemi, u jednoho gumovníku jsem si sáhla do kelímku s bílým mlékem, které teplem gumovají. Kelímky s gumovým mlékem, ještě za ranního chladu vylévají do forem a pak jako placky suší na slunci. Je to hrozná práce a finanční odměna za 1 placku nic moc. Pak jsme ještě odbočili na ukazatel Prathap cape, nejdřív asfaltka, pak šterková, která se

změnila v červenou prašnou. To máme za to, že experimentujeme. Ale dojeli jsme na konec mysu, rybářská vesnice v kokosovém háji, domky s modrou střechou, sušící se rybářské sítě a spousta ověncených, barevných rybářských bárek. A pak zase zpátky, napojili jsme se na silnici na Khanom a protože už zase svítí slunce, plácnem sebou na lehátka. Vedle našeho resortu je několik krokodýlích farem asi na kabelky a botky. Moc jsme sebou neplácli, stále vál východní vítr a byly vlny, ale jinde nefoukalo než u nás. Na večeři jsme zajeli do městečka do jídelny bez jídelního lístku v angličtině. Tak jsme se podívali do hrnců, co tam mají a dostali jsme kuřecí na chili a mě lokální specialitu-klouzavou polévku s hnědými širokými rýžovými nudlemi s mrkví, zeleninou a spoustou krevetek-moc dobré, ale nepálivé. To vše i s vodou za 75 BTH. Zatím nejlevnější jídlo, co jsme kde měli.

19.2.v úterý po 8 hod.ráno (svítilo, vítr se utiřil, vlny zmenřily)jsme vyjeli na 20 km dlouhou cestu k trajektu, po prvé jsme neuspěli, tak k další společnosti SEATRAN, koupili jsme tikety na 10 hod.a čekali frontu – naměřila jsem 36 °C. Loď přijela, najeli jsme na ní, šli nahoru na palubu, tam jsme pozorovali delfíny jak skáčou a předvádějí se kolem ještě stojící lodi. Pluli jsme asi 80 min., pak jsme vyjeli z trajektu a byli na Koh Samui. Jedeme hledat bydlení. Objížďeli jsme ostrov, je tu spousta resortů, ale byly plné, až jsme skončili u „New Sunrise village“ na Menam beach. Dostali jsme chatku s lednicí a větrákem. Pláž s kokosovými palmami byla ani ne 100 m. Šli jsme se vykoupat a já si hned nechala probírat obratle, oddělovat hlavu od krku, pošlapat nohama a nakonec byly horké bylinné obklady za 300 BTH. K večeru se setmělo a začalo pršet, ale teplo bylo stále. Na večeři jsme odjeli autem na hlavní, na skleněné nudle a kuřecí s houbami.

20.2.ve středu jsme šli hned ráno pracovat k moři a odpoledne jsme vyjeli po Samui. Koh Samui je 3. největší ostrov v Thajsku, kdy prvními usedlíky byli obyvatelé ostrova Hainan (který je dnes částí Číny), asi před 150 lety se tu začali zabývat pěstováním kokosových palm, turisticky zajímavým se stal asi před 25 lety (první 2 turisté přijeli na Samui v r. 1971 na lodi, která převážela do BGK kokosové ořechy). Původní obyvatelé si říkají lidé ze Samui a nepovažují se za Thajce. Jsou mnohem přátelštější a mají velký smysl pro humor, většinou žijí na vesnicích. Mnoho letovisek, barů a restaurací vlastní Thajci z BGK a Evropané.

Projeli jsme „Sloní branou“ (moment, slony natírali, bylo na nich lešení) a zajeli do vesnice k pláži, kterou jsme znali již z dřívějška. Vykoupali jsme se, pokračovali na jinou pláž, tam fotili kokosy, sklánějící se až k vodě (krásný kýč) a pak jeli zpět kolem buvolího zápasíště. Místní vesničané rádi sázejí na utkání vodních buvolů. Dva buvoli do sebe strkají rohy, dokud jeden druhého nevytlačí ze stanoveného místa. Utkání je nekrvavé na rozdíl od zápasů kohoutů a psů. Nešli jsme se dívat, zastavili jsme na místním trhu se vším možným jídlem. Nakoupili jsme celkem levně ovoce a vrátili se domů. Večer procházka a večeře v blízké zahradní hospůdce u „mammys“ na thai kari s krevetkami a green kari s kuřecím s kokosovým mlékem. Oboje velmi dobré, pak domů ujíst něco ovoce.

21.2.ve čtvrtek po 8 hod. jsme vyjeli na cestu kolem ostrova, nejdříve k „Velkému Buddhovi“ a chrámu, který byl postaven v r. 1972. Socha je 12 m vysoká a je na vršíčku, jde se k ní bez bot po schodech, které jsou lemovány velkými barevnými kobrami, dole jsou meditační chatky. Na ostrově se staví spousta nových hotelů a resortů, je to jedno velké staveniště, které vytlačuje vesničany. Zastavili jsme se na kopečku, kde byl, jak psali „rajský výhled“ a byl. Objeli jsme celý ostrov, který má

kolem 50 tis.obyvateľ, zahrnuje asi 80 menších ostrovů, jen 6 jich je obydleno. Vrátili jsme se domů a na pláž, i masáž bylinková byla. Thai masáže se tady říká také „Au masáž“. Ještě na večeri do hospůdky k „mámě“na dobrůtky. Pak pobalit, ráno bychom chtěli chytit trajekt v 9 hod.

Jo a k večeru šel po pláži vodní buvol, chlapec, co ho držel na provaze, v místě, kde se nikdo nekoupal, nechal ho zaplavat.

22.2. v pátek jsme trajekt v 9 hod.chytli a po 80 minutách jsme vjeli na pevninu a směřovali na Surat Thani, což je hlavní město provincie asi se 120 tis. obyvateli a pokračujeme na Chumphon dlouhou cestou, kdy se gumovníkové plantáže střídají s palmovými na olej. Po dálnici jezdí náklad'áky plné velkých palmových šišek ke zpracování na olej. A nikde žádné písmo v latině. U stánku jsem kupovala mangosteen, děvče nevládlo ani počítat. Thajec na motorce přeložil fifty (50) a vrátila mi na stovku za 40. Asi nechodila do školy nebo nedávala pozor. Míjíme centrum provinčního městečka s 50 tis. obyvateli Chumphon, a jedeme na sjezd Saphon noi v provincii Prachuap Khiri Khan, kam bílí turisté zatím moc nejedí a hledáme ubytování. Víme o hotelu Coral (s francouzským majitelem), ale tam mají levnější ubytování obsazené, ale poslali nás do resortu Sunrise, který vlastní Ital s thajskou manželkou. Posléze jsme zjistili, že jsme jediní hosté na úplně novém, ještě se dostavujícím resortu. Bungalov s halou a ložnicí, AC, TV, lednice, teplá voda za 1500 BTH bohužel jen na dvě noci. A ještě malý bazén k dispozici a se snídaní. Večer jsme zajeli do Saphanu na večeri do nějaké jídelny a ukázali zase do hrnců, co chceme.

23.2.v sobotu jsme se rozhodli, že se celý den budeme povalovat, koupat, sbírat škebličky a jiné podobné práce. A tak bylo. Večer jsme jeli do hospůdky na kůlech na jinou pláž, kterou jsme znali z dřívějška, na dobrou polévku tom yam-sladkokyselá s krevetami a rýží a kuřecí na pepři. Moc narváno tam neměli. Byli jsme téměř nejkrásnější.

24.2.v neděli jsem chtěla jít fotit východ slunce, ale bylo pošmurno, mraky, tak jsme se dohodli, že asi pojedeme. Ale 9 hod. rozhodla, slunce pálí, takže ještě do 12 hod. budeme pracovat v křesílkách a moři. Po 10 hod.se ale setmělo, během půl hodiny začalo pršet, tak jsme zabalili, rozloučili se s majitelem a personálem a za deště jsme vyjžděli na HuaHin asi 150 km vzdálený. Cestou jsme předjížděli motorku a za řidičem seděla a pevně se držela opice. Asi jeli někam klátit kokosy. Strhl se slejvák, přímo tropický. Vjeli jsme na dálnici a tady ani nesprchlo. Jedeme téměř při hranicích s Barmou (Myanmarem), je to nejužší část Thajska. Kolem silnice ananasové plantáže a stánky s ananasy, jack fruity (koupili jsme vyloupaný), mangem, za velmi nízkou cenu. V prostředním pásu dálnice kvetou růžové sakury, vypadají velice sladce. Přijeli jsme do Hua Hin, lázeňského města, asi 200 km od BGK u Jihočínského moře. Je tu spousta luxusních ale i levnějších hotelů, když se ví, kam chodit, dá se i levně a dobře najít. Češi do těchto míst nejedí, nebo jen minimálně. Mají tu starobylé nádraží a naproti první 9ti jamkové golfové hřiště v Thajsku. Jinak v Thajsku je spousta golfových hřišť a velice levných.

Přijeli jsme do centra, začali shánět hotel, něco obsazené, něco drahé ale hned na hlavní se podařilo sehnat pokoj v hotelu Puangpen villa (Číňani) za 1100 BTH na noc. Sice bez balkonu, ale AC, TV a lednice. Vyházeli jsme vše z auta a hned jsme ho jeli vrátit do Budgetu s plnou nádrží a s najetými přes 2.700 km.Tam ho prohlíželi, kontrolovali každou odřeninu, jestli nepřišla (měli mapu odřenin), ale vyšli jsme s čistým štítem. Zpátky jsme šli pěšky, ještě jsem si zaskočila na thai masáž, změna počasí, bere mě

zádo. Na večeři jsme šli do jedné z hospůdek, které jsou nad mořem na kůlech- oliheň na kolečka s praženým česnekem a krevety s kokosovým mlékem, pepřem a houbami. Pak jsme šli přebalovat bágly a spát.

25.2. v pondělí bylo zase zamračeno, nebude-li pršet nezmoknem (tohle se nám v Thajsku ještě nikdy nestalo, ale asi je to tím, že se blíží března a s ním vlhčí období. Dopoledne jsme se šli podívat k moři, Jirka se ještě vykoupal, ale já raději zašla na masáže nohou (masíroval holkakluk perfektně 300 BTH). Pak rychle dobalit a ve 12 hod. jsme opustili hotel, sehnali taxíka skútr s korbičkou a za 100 BTH nás Thajka odvezla na nádraží. Vlak nám jede ve 14,10 hod., v 18,45 máme být v BGK. Opět se vyjasňuje, z deště nic nebude. Vláček plastáček přijel od BGK v 1 hod., přehodili lokomotivu na druhý konec, zaplnil se a přesně podle jízdního řádu zacinkal a vyjel. Do BGK jsme dospěli kolem 7 hod., vzali taxi a odjeli do Royal hotelu, kde jsme měli přes internet zaplacený pokoj na 2 noci. Už jsme nikam nešli, dojedli zbytky, co nám zbyly z cesty.

26.2. v úterý ráno jsme bohatě posnídali a nechali se taxíkem odvézt na Siamské náměstí, kde je spousta obchodů a hlavně kousek vedle dům a museum Jima Thompsona. J.Thompson byl americký architekt, který se po válce usadil v BGK, stal se obchodníkem s thajským hedvábím a vybudoval celosvětovou síť stálých odběratelů. Podporoval tradiční thajské umění a kulturu. Nechal rozebrat části opuštěných domů ve středním Thajsku a přestěhoval je do BGK. Většina domů je v thajském stylu, teakové na kůlech, je v nich sbírka thajského umění. V r. 1967 J.T. zmizel během odpolední procházky v Cameronských vrškách v Malajsii. Jedna z teorií je, že obchodního magnáta omylem přešel malajský kamion a řidič po té tělo ukryl, nebo že ho sežral tygr. Jeho vlastní příbytek je udržován tak, jako by z něj právě odešel. O jeho životě byla napsána kniha. Ulička, ve které je dům J.T. je zakončena vodním kanálem, kudy se jezdí na loďkách a kolem domků na kůlech. Pak jsme zaskočili do obchoďáku něco nakoupit a zase k večeru se vrátili do hotelu. Na večeři jsme šli do hospůdky poblíž Khao Sanu, což je velice živá ulice s nočním životem. Večer jsme přebalovali do letadla, zítra zas vyrážíme jinam a máme poslední den.

27.2. ve středu zase po bohaté snídani jsme dobalili bágly, ale protože se strhl tropický liják a protože jsme chtěli chodit po ulicích za Královským polem, nemohli jsme nic a čekali až aspoň trochu přestane, do 12 hod. stejně musíme uvolnit pokoj. Konečně přestalo, bágly jsme dali do hotelové úschovny a šli do ulic, pak jsme odjeli lodí po řece Chao Praya k Čínskému městu, tam jsme pochodili a na 7 hod. jsme měli objednaný taxik, který nás odvezl na letiště. Odbavili jsme se, o půlnoci sedli do letadla a letěli směr Vídeň a pak další den malým érem z Vídně do Prahy.